

Hunden Kvik.

Kapitel 1. Kvik på turne.

Kvik elskede at køre i bil, men denne gang var det alligevel ved at blive for meget af det gode. Hele dagen fra den tidlige morgen! Alligevel morede det den. Den sad oppe i bag vinduet og gøede ad alle de køer og æsler, vi kom forbi, og selv om dens herre sagde til den, at den skulle lægge sig ned mellem sæderne, klynkede og knurrede den, hver gang vi kom forbi en flok lamaer eller får.

Vi kom til en lille by, som hed Huanuco, i en dal på Andesbjergenes østside, og der tog vi ind på et godt hotel. Kvik elskede hoteller, for så kunne den få lov til at sove i soveværelset, hvad den ikke fik lov til hjemme.

Efter at have været en tur i byen kom min mand tilbage til hotelværelset og sagde: »Jeg har fundet en god sal til mødet i aften.«

»Har du?« udbrød jeg forundret. »Vi har aldrig været her i byen før, og så har du allerede kunnet arrangere et møde til i aften.«

»Rådhuset ligger her lige overfor, på den anden side af torvet. Se ud, så kan du se det.« Min mand pegede ud ad vinduet, som vendte mod torvet. »På 1. sal har radioen lokaler, og der er også en stor sal, som bruges både af radioen og af rådhuset.«

»Du mener da ikke, at de vil lade dig holde møde der?«

»Jo, jeg har allerede talt med borgmesteren, og han har givet sin tilladelse.«

»Det er vel nok dejligt!« Jeg slog hænderne så kraftigt sammen, at Kvik flygtede ind under sengen. »Men hvordan skal vi få samlet folk?«

Min mand tav et øjeblik. »Vi kender ingen i denne by. Vi kender heller ikke nogen, som kan gå omkring og indbyde folk. Det kommer vi nok til at gøre selv.«

»Du vil da ikke fortælle mig, at du, prædikanten, selv skal gå rundt i byen og gøre det. Nej, jeg har en meget bedre ide. Det vil vi lade Kvik om.«

Kvik kiggede nysgerrigt frem under sengen, som om den ville sige: »Er det mig, I taler om?«

»Kom her, Kvik, så går vi to. Hvor er din bold?«

Bold! Kviks ører stod lige i vejret. Den elskede at spille bold og begyndte at hoppe ved siden af det lille bord, hvor bolden lå, helt flad, fordi luften var lukket ud.

Jeg pustede kraftigt, og bolden blev helt rund igen. Kvik kunne næsten ikke vente. Den gøede og peb og sprang op og ned af bare iver. Bolden var meget let og blød, på størrelse med en volleybold. Jeg havde selv syet et broget betræk til den.

Nede på torvet var der mange mennesker. »Nej se!« sagde folk, »det er vel nok en yndig lille hund.« »Hvad hedder den?«

»Den hedder Kvik. Slå så kolbøtter, Kvik,« kommanderede jeg, og straks rullede Kvik sig rundt og rundt til stor fornøjelse for tilskuerne.

»Nej se, den slår kolbøtter! Hunden kan slå kolbøtter! «

»Hop så, Kvik!« Jeg holdt armene, så de dannede et hjul, og Kvik lavede et fornemt hop lige gennem dem.

»Ih, se dog! Hunden kan lave alle mulige kunster.« De forbigående på torvet standsede og beundrede den dygtige lille hund.

Så sagde jeg: »Den kan også spille bold. Kom, Kvik, så skal vi spille bold!«

Kvik slog flere kolbøtter. Det var dens måde at vise, hvor ivrig den var for at komme til at spille bold. Så kastede jeg bolden til den. Den hoppede op, ramte bolden med snuden og sendte den tilbage til mig. Jeg kastede bolden en gang til, og Kvik sendte den igen tilbage i den rigtige retning. Sådan sendte den bolden frem og tilbage, somme tider højt op i luften mens tilskuerne beundrede den.

»Lad os alle danne en rundkreds,« foreslog jeg. »Så kan alle bedre se, og måske lege med.«

»Nu kan du gribe bolden,« sagde jeg til en ung pige. »Pas på, nu kommer den.«

Jeg vidste lige bestemt, hvordan jeg skulle kaste bolden, og Kvik vidste, hvad den skulle gøre. Den kastede bolden bagover, lige hen, hvor den unge pige stod. Hun blev helt overrasket og forvirret, men greb den.

»Nu kan du kaste den til Kvik.« Jeg smilede til den unge pige. Det var hun faktisk nødt til at gøre, for Kvik hoppede op ad hende, som om den ville sige: »Nå, kom så!«

Den unge pige kastede bolden, men denne gang lige ind mellem folk. Kvik efter den, lige gennem folkeskaren og ind på plænen, hvor den stadig slog til bolden, fulgt af en begejstret og råbende flok drenge og piger.

Hvilken begejstring! Nyheden spredtes: »På torvet er der en hund, der kan spille bold.«

Der samlede sig en mængde mennesker. Skolebørn, unge mennesker, ja selv ældre koner tog del i boldspillet. Aldrig havde de oplevet noget lignende.

Da legen var på sit højeste, stod jeg op på en af bænkene i parken og råbte: »Hør her, venner!« Man kunne høre min stemme over hele pladsen. »Hør nu efter! I aften vil der blive vist tre film i salen i rådhuset.« Jeg pegede derhen. »Kom, alle sammen, og fortæl det til alle, I kender. Gratis film i rådhusalen kl. 20, og Kvik kommer også!«

Det var ikke ret tit, der var gratis film i Huanuco, så den enestående nyhed spredtes hurtigt ud over byen. Drenge løb gennem gaderne og råbte: »Gratis film af Kvik i aften!

Før kl. 20 den aften var der ikke en tom stol i hele salen. Hvilken forsamling, og hvilket godt møde! Først viste vi nogle interessante film fra naturen, film med dyr, og film om sundhed og hygiejne, og derefter en smuk bibelsk film. Mange af tilhørerne indmeldte sig i bibelbrevskolen.

Kvik var med til mødet. Den lå ved siden af min stol, og alle hilste på den. Den forstod ikke noget af det hele, men den reklame, den havde gjort, viste sig at være meget virksom.

Hunden Kvik.

Kapitel 2. Kvik spiller bold.

Miraflores er en forstad til Lima i Peru. Der havde vi vores hjem, og omme bag huset var der en stor have med hæk omkring. Hækken var ca. 2 m høj og grænsede lige op til Pan-American highway. Midt på græsplænen havde vi en stor let bold i en snor, der gik fra taget til en pæl midt i haven. Når vi havde gæster, hejste vi bolden knapt en meter over jorden og Kvik morede sig med at springe op og støde til den med snuden eller bide efter den med tænderne. Så ivrigt den gik op i legen, og den energi, hvormed den sendte bolden fra den ene side, og så den præcision, med hvilken den stødte til den, når den kom tilbage, var noget, der forbløffede vore venner meget.

En dag kom den otteårige Pepe og hans to mindre søskende, Rita på syv år og Lucy på fire, for at besøge os, men det var snarere for at besøge Kvik. De havde hørt om den, men aldrig set den før.

»Nej, har I set,« råbte Pepe, mens han gned sine små hænder op og ned ad sin grønne sweater og dirrede af bare begejstring. »Sikken en hund!« Han så med beundring på, hvordan Kvik fik bolden til at svinge fra den ene side til den anden. Når den kom over, hvor han var, greb han den, men før han vidste af det, hoppede Kvik op på hans mave, og med et kraftigt stød sendte den bolden af sted igen.

»Uha! Den næsten rev min næse med.« Han lo og faldt bagover med hænderne for ansigtet. »Den spiller virkelig råt.« Det varede dog ikke længe, før Pepe spillede med igen. Hans søstre var lige så begejstrede, som han var, de klappede i hænderne og prøvede forsigtigt at være med i legen.

»Må vi ikke spille uden snoren?« spurgte Pepe, »så kunne vi næsten spille volleyball med Kvik.«

»Jo, det kunne vi nok,« sagde jeg, »men du kan nok forstå, Pepe, at hvis ikke det var for snoren, så kunne Kvik sende bolden over hækken, ud på motorvejen bagved, og det kunne blive farligt både for bilerne og for den, som måtte ud at hente bolden.«

Lidt senere, da vi alle sad inde i stuen, spurgte Pepe: »Tante Anna, hvordan har du egentlig båret dig ad med at lære Kvik så mange kunster?« Han brækkede sin kage i småstykker, og for hvert lille stykke fik han Kvik til at sno rundt og sidde pænt. »Hvordan lærte du den at spille bold?«

»Ja, og hvordan har du båret dig ad med at få fat i en sådan hund? Den er den dygtigste hund i hele Peru.« Ritas beundring for Kvik var ikke mindre end broderens. »Den må have kostet en masse penge!«

»Nu har I spurgt mig om to ting: Hvordan jeg har fået Kvik, og hvordan den har lært sine kunster. Hvis I vil sidde stille og høre efter, skal jeg fortælle jer om det.«

Lille Lucy sad med benene dinglende ned fra en stor stol, mens Pepe og Rita gjorde sig det bekvemt på gulvtæppet. Kvik lå mellem Pepes ben.

»Vi har haft Kvik, fra den var en lille hvalp,« begyndte jeg, »og det er derfor, vi har kunnet oplære den. Kviks mor var en meget fin hund. Vi så den første gang hos nogle venner, vi besøgte. 'Var det ikke en dejlig hund?' spurgte jeg min mand på vejen hjem.

Jo, sagde han, det var det rigtignok. Det er lige sådan en hund, jeg altid har ønsket mig.

I skulle bare have set, hvor kær den var, med det aflange ruhårede ansigt og det lange kindskæg!«

»Lignede den Kvik?« Pepes øjne var store af bare iver.

»Den var endnu bedre, en rigtig aristokratisk udseende grå ruhåret terrier.«

»Hvad hed den?« spurgte Rita.

»De kaldte den Bonnie, og det passede godt til den, fordi den var så smuk.«

»Vi havde det hyggeligt hos vore venner. De er sådanne søde mennesker og altid interesserede i at tale om religion og Bibelens sandheder. En dag fortalte de os, at de skulle rejse væk fra Peru og til De forenede Stater. Vi sad hos dem i deres dagligstue, og jeg havde Bonnie ved siden af mig. 'Hvad gør I så med Bonnie?' spurgte jeg. Og hvad tror I, de sagde?«

»At de ville sælge Bonnie til dig,« foreslog Rita.

»Nej, de sagde, at jeg måtte få den, bare jeg ville være god mod den! Hvad synes I? Denne smukke, dyre hund – tænk, ganske gratis!«

»Du lovede da at være god ved den, gjorde du ikke?« Pepe klappede Kvik.

»Det kan du lige tro, jeg gjorde. Den hund, som jeg altid havde drømt om! I kan tro, jeg holdt af den og plejede den, lige til den døde.« Jeg gjorde et ophold, og børnene så triste ud.

»Var det Kviks mor? Hvor må den have været smuk, når Kvik er sådan en pæn hund!« Kvik må have forstået, at vi talte om den, for den satte sig op og rejste ører.

»Ja, det var på den måde, vi fik Bonnie. Men nu skal jeg fortælle jer, hvad der skete dagen efter, vi fik den.«

»Vi tog den med hjem, skønt vi tydeligt kunne mærke, at den ikke var glad for at være hos os. Vi gjorde alt, hvad vi kunne, for at vise, hvor glade vi var for den. Den næste dag kom vore venner for at tilbringe deres sidste nat i Peru hos os. Jeg var ved at tilberede aftensmaden, da jeg pludselig opdagede, at Bonnie var forsvundet!«

»Løbet væk?« Alle de tre små tilhørere så helt forskrækkede ud.

»Ja, den var ikke til at finde nogen steder. På en eller anden måde var den kommet ud og forsvundet. Det var skrækkeligt! Jeg kaldte og kaldte. Jeg løb ud på gaden og rundt i kvarteret, men ingen Bonnie! Min aftensmad brændte på, og da min mand kom hjem med de andre i bilen, græd jeg. Hvad skulle vi gøre? Her var disse søde mennesker, som havde givet os deres pragtfulde hund, og så havde vi allerede mistet den! Vi gik alle ud for at lede efter den; vore gæster var lige så ængstelige for den, som vi var. Min mand kørte rundt i bilen og så efter den. Vor afskedsmiddag gik i vasken, men vor kærlighed til Bonnie knyttede os nærmere til vore venner. Vi bad sammen, og også hver for sig. Tror I, at man også kan bede til Gud for en bortløben hund og sådan noget?«

»Ja,« sagde lille Lucy, »Gud elsker også små hunde.«

Det var jeg enig med hende i og sagde: »Ja, og han hører også vore bønner! – Den næste morgen, før det blev lyst, tog min mand af sted igen.«

»Og jeg gætter på, at han fandt den,« afbrød Pepe mig.

»Du gættede rigtigt, Pepe. Han fandt Bonnie. Den sad øverst oppe på en trappe foran et hus. Den var våd og snavset, rystende af kulde.«

»Jeg tør vædde på, at du var glad, da han kom tilbage med den.«

»Det kan du lige tro, Lucy! Vi var alle sammen glade og taknemmelige. – Men nu må jeg skynde mig ud i køkkenet, så kan I børn løbe ud i haven og lege noget mere med Kvik. Husk nu, ikke at løsne bolden fra snoren, og gå ikke ud på vejen.«

Jeg ved ikke, hvor lang tid der var gået, for jeg var så optaget af arbejdet i køkkenet, men pludselig hørte jeg en hvinende lyd fra en bil, der bremsede op. Et par sekunder efter kom Rita farende ind. »Kvik, senora, Kvik er løbet udi« skreg hun; »både Kvik og Pepe er ude på vejen.«

Jeg løb ud til hoveddøren og hen til hjørnet af vejen. Der så jeg til min rædsel Kvik liggende som død midt på vejen, mens bilerne for forbi. En mand kom ud fra en bil på den modsatte side. Han samlede Kvik op, holdt den i det ene ben og kom over til mig. Pepe stod bag ved ham og børstede snavset af sit tøj.

»Hvorfor bærer De Kvik på så hjerteløs en måde?« spurgte jeg ham.

»Hjerteløse måde? Hunden er død!« Han smed Kvik ned foran mig. Jeg tog den op og holdt den nænsomt i mine arme.

Så sagde manden: »De burde ikke lade Deres hund rende løs på den måde, lige ud på vejen. Og du, din skøre knægt (han vendte sig om mod Pepe), jeg havde nær kørt dig over. Prøv aldrig på at løbe ud på vejen igen!«

Pepe stod og så ned, han skammede sig. Jeg skændte ikke på ham, men lagde min arm om hans skulder og trykkede ham ind til mig.

»Jeg er meget ked af alt dette,« sagde jeg til manden. »De skal have tak for, at de reddede hans liv.«

Det var en bedrøvelig lille gruppe, som stod omkring Kvik, som den lå der i en af havestolene i baghaven.

»Pepe løsede bolden fra snoren,« forklarede Rita. »Vi legede med Kvik, da den pludselig slog så hårdt til bolden, at den røg over hækken. Som et lyn maste den sig gennem hækken og ud efter bolden.« Hun pegede på et hul i hækken, og så sagde hun grædende: »Og nu er Kvik død!«

Pepe stod stadig og stirrede ned i jorden. Han sagde ingenting, men bevægede nervøst de små hænder, samtidig med at han indimellem gned tårerne rundt i sit snavsede ansigt. Jeg behøvede ikke sige noget til ham, han følte bittert resultatet af sin ulydighed. Lille Lucy stod og græd.

Da det første chok var ovre, følte jeg mig helt sønderknust over at have mistet min kære Kvik. Jeg følte også trang til at græde, og jeg gjorde det. Den ene side af Kviks hoved var hårdt kvæstet. Tilsyneladende havde bilen ramt den hårdt. Jeg klappede den. »Min stakkels lille Kvik,« sagde jeg, »du har været så kær. – Hvad for noget?« Jeg følte efter igen. »Jamen Kviks hjerte slår!« udbrød jeg. »Dens hjerte slår!« Jeg smilte gennem tårer. »Kvik er ikke død!«

»Tak, gode Gud!« hviskede jeg, og sendte en bøn op til ham om at gøre den lille hund rask igen. Mens vi stod spændte omkring den og kaldte: »Kvik, Kvik!« åbnede den til vor glæde øjnene og logrede med sin lille stumpede hale.

Børnene var jublende glade og råbte: »Se, Kvik lever! «

Det varede dog ikke længe, før Kvik igen lå, som om den var død. Endelig efter en hel lang time syntes den at komme til sig selv igen. Da den hørte min mand komme, prøvede den at rejse sig for at gå ham i møde, men den kunne kun gå rundt og rundt om sig selv, og så faldt den igen.

»Den skal nok efterhånden blive O.K. igen,« sagde min mand. »Den må have fået et ordentligt slag.«

Vi var taknemmelige for, at den blev helt sig selv igen efter nogle få dage. Den havde lært en lektie af dette, men på en brutal måde. Aldrig mere behøvede vi at sige til den, at den ikke måtte løbe ud på vejen. Efter dette har den altid været forsigtig. Jeg er også sikker på, at vore tre små venner aldrig glemte den dag, da Kvik var »næsten død«, og at de lærte en lektie om, at det betaler sig at være lydige.

Hunden Kvik.

Kapitel 3. Kvik og politibetjenten.

Sammen med Kvik sad jeg i vores parkerede bil uden for hovedpostkontoret i Lima. Min mand var lige gået et ærinde. Det endte med, at jeg blev træt af at vente, og jeg stod derfor ud af bilen. Jeg lod Kvik blive derinde, låste døren og gik lidt ned ad gaden for at se på udstillingsvinduerne. Pludselig kom min lille ruhårede terrier og hoppede foran mig.

»Kvik,« skændte jeg. »Hvordan er du dog kommet ud af vognen?«

Kvik løb tilbage mod bilen. Dens lille stumpede hale hængende nedad, og den næsten krøb på maven, som om den ville bede om forladelse for sin ulydighed. Da var det, jeg så en politibetjent stå ved siden af bilen!

»Av, av,« tænkte jeg, »nu vil han nok give mig en bøde!«

Da jeg nåede hen til bilen, smilte jeg og hilste så høfligt, jeg kunne.

»God morgen!« sagde jeg. »Jeg forstår, at hunden slap ud af vognen.«

»Ja, det kan De lige tro, den gjorde!« sagde han. »Aldrig før har jeg set så klog en hund. Den åbnede det lille sidevindue og slap ud uden hjælp.« Politibetjenten var meget imponeret. Han fortsatte: »Jeg så Dem forlade bilen, og stod et stykke herfra. Den fulgte hver af Deres bevægelser, så længe den kunne se Dem gå ned ad fortovet. Da den ikke kunne se Dem mere, blev den helt ude af sig selv og sprang rundt i vognen fra det ene vindue til det andet. Jeg ved ikke, om det var, fordi jeg stod der, men den syntes at være urolig for Dem. Og vil De tro mig, frue« – betjenten fægtede med armene – »den trykkede på knappen og tudede med hornet. Så stod den et øjeblik, stirrede i den retning, De var gået, og tudede igen i hornet. Jeg kunne næsten ikke tro det, men det er rigtigt. Jeg ventede lidt for at se, om De kom. Men så, til min store forbløffelse, masede den med låsen på det lille vindue, skubbede og skubbede med snuden, indtil den virkelig fik det åbnet – for ud, og løb efter Dem. Jeg måtte le. Sikken en hund!«

Jeg så hen ad gaden, og der kom min mand gående.

»Fik du en bøde?« spurgte han ængstelig, da han kom helt hen til mig. »Jeg kunne se på lang afstand, at der var en politibetjent, der talte med dig, men han gik, inden jeg nåede herhen.« Han var helt stakåndet. Havde næsten tabt vejret efter at have gået så hurtigt.

Jeg svarede: »Du tænkte vel, at denne gang ville jeg helt sikkert få en seddel, ikke sandt?«

»JO!«

»Nej, det fik jeg ikke,« sagde jeg helt rolig og blinkede med det ene øje. »Det var mig, der gav ham en seddel.«

»Du gav ham en? Hvordan det?«

»Jo, jeg indmeldte ham i bibelbrevskolen!«

»Gjorde du? Det var vel nok fint!«

»Egentlig var det Kvik, der arrangerede det,« sagde jeg.

»Kvik?«

»Jo, ser du, Kvik tiltrak sig politibetjentens opmærksomhed, fordi den er så klog. Vi talte hyggeligt sammen. Han var noget så flink. Jeg fortalte ham om bibelbrevskolen og dens arbejde, og resultatet blev, at vi meldte ham ind.«

»Vi?« spurgte min mand.

»Ja, Kvik og jeg. Gjorde vi ikke også, Kvik?« Kvik så op og logrede med sin lille halestump.

Hunden Kvik.

Kapitel 4. Kvik overrasker Lolita.

Lolita elskede Kvik. Ofte kom hun op på missions-stationen blot for at få en anledning til at lege med min lille brun- og hvidhårede terrier. Hun satte sig under citron træerne, holdt den i sine arme og kælede for den, eller hun kastede småsten eller små grene, som den til hendes store fornøjelse kom tilbage med.

En dag jeg var på vej til et besøg, kom hun som sædvanligt løbende efter mig.

»Senora, sefiora, må jeg ikke godt følges med Dem og få lov til at holde Kvik?« tryglede hun. Hun klemte fast med begge sine hænder om min hånd, som holdt Kviks snor. Lolita hoppede ivrigt på sine bare ben.

»Det kan du tro, du må, Lolita!« Jeg smilte til den lille pige. Hendes kjole var snavset og hendes sorte hår helt sammenfiltret, men hendes bønfoldende sorte øjne var smukke og uimodståelige. »Jeg er kun glad for, at du vil hjælpe mig med at passe på Kvik,« sagde jeg.

Stolt gik hun ved siden af mig og holdt Kvik. Det var slet ikke let for sådan en lille pige. Ofte måtte hun bruge begge hænder, når Kvik var vild og ophidset og næsten væltede hende. Der var så mange interessante ting og lugte, som tiltrak sig hundens opmærksomhed. Det hændte, at Kvik fandt noget, den lige skulle undersøge – og så var det lige meget, hvor hårdt Lolita trak i den, den ville ikke lyde.

Engang måtte jeg hjælpe hende. »Kvik, nu må du lystre. Gå pænt!« Jeg sagde det meget bestemt, og trak hårdt i snoren. Det hjalp, og hunden opførte sig pænt et lille stykke tid. »Du skal give et lille ryk i snoren og tale bestemt til den, Lolita.«

Da måtte jeg smile. Lolita manglede sandelig ikke stærke ord. Hun brugte nogle af dem både på spansk og på quechua (et indiansk sprog) til hunden. Men det syntes ikke at gøre indtryk på Kvik. Den hoppede op ad den lille pige, slikkede hende i ansigtet og trak så kraftigt som nogen sinde i snoren til hvilken som helst side, hvor den fandt interessante ting eller noget at lugte til.

»Hvor skulle jeg ønske, at jeg også havde en Kvik. Den er sådan en dejlig hund.« Lolita så mig lige ind i øjnene og smilte. »Tror De, at jeg nogen sinde kan få en hund?«

Jeg smilte tilbage til hendes lille søde ansigt. »Ja, hvorfor ikke? Nu skal vi se!« sagde jeg. »Hvem ved? Måske kan vi en skønne dag finde en Kvik til dig.«

Vi gik videre hånd i hånd. Lolita var meget takkefuld. Pludselig brød hun tavsheden og sagde: »Du er nu altså slet ikke så slem, er du vel, tante Anna?«

»Slem!« Jeg standsede og så forbavset på hende.

»Hvad får dig til at tro, at jeg skulle være slem?« »Du er en af disse kristne – og kristne er slemme.«

»Det vidste jeg ikke, Lolita. Jeg troede, at kristne var gode mennesker, at de i al fald prøver på at være det.«

»Nej, Kristne er onde, det har min mor altid fortalt mig. Hun har også sagt, at jeg ikke må have noget at gøre med dig. Hun vil ordentlig skælde mig ud, hvis hun finder ud af, at jeg har været sammen med dig igen. Det kan også godt være, hun giver mig klø.« Hun slap min hånd.

»Men Lolita, du ved da bedre, gør du ikke? Du må fortælle din mor, at Kristne også kan være gode mennesker. Jeg kan for resten ikke forstå, at jeg aldrig har truffet din mor.«

»Hun gemmer sig altid, når du kommer. Hun er egentlig bange for dig, og det er hendes venner også.«

Det vidste jeg allerede. »Men Lolita,« sagde jeg, »folk i byen hilser altid så venligt på mig og synes at være flinke.«

»Ja, men alligevel ved de alle sammen, at du ikke er et godt menneske, for du er kristen. Min lærerinde, frøken Mary, har også fortalt os, at Kristnede ikke er gode. Hun siger også, at vi aldrig skulle hilse på dig, men vende os om og kaste sten efter dig, når du ikke kan se os.«

Vi drejede lige af fra gaden og ind i et lille brolagt stræde.

»Nu må jeg gå, farvel.« Pludselig vendte Lolita sig om og forsvandt bag en mur.

Så en anden eftermiddag kom Lolita løbende efter mig igen.

»Senora Anita, hvor er Kvik?«

»Kvik er blevet hjemme i dag.« Jeg lagde min arm om Lolitas skulder og klemte hende lidt ind til mig.
»Hvordan har Lolita det i dag?«

»Fint! Men hvordan kan det være, at Kvik ikke er med dig i dag? Det er så længe siden, jeg har set den.«

Jeg syntes ikke, jeg ville fortælle hende den virkelige grund, men hun blev ved med at stille spørgsmål:
»Hvordan har Kvik det? Er den ikke ked af at måtte blive hjemme? Kvik er vel ikke syg, eller kommet til skade?«

Til sidst sagde jeg til hende: »Nej, Kvik må blive hjemme nogle dage.«

»Må den?«

»Ja, for den fik hvalpe for nogle dage siden.«

»Hvalpe!« Lolita sprang højt i vejret og klappede i hænderne, så hendes små sorte rottehaler hoppede op og ned.

»Ja, Lolita, hvad synes du? Er det ikke morsomt?« »Hvor mange?«

»Lige bestemt fire! Fire bitte små.«

»Å, jeg vil så gerne se dem! Må jeg?« Lolita trak mig i hånden.

»Jeg skal ikke hjem nu, men du må komme i morgen eller en anden dag.«

»Nej, nej, sefiora! Jeg må se dem i dag - nu! Lad mig dog få lov at gå hjem med dig, når du er færdig med dine ærinder! Må jeg ikke nok?« Hun så bønfoldende på mig.

»OK, Lolita, kom så med mig, og jeg skal vise dig dem. Men en ting må du love mig — at være forsigtig med »Mor Kvik«. Den våger skinsygt over sine små. Den kan godt finde på at bide dig.«

»Bide mig! Men den kan da lide mig!«

»Ja, det ved jeg godt! Også at du holder af den. Men hunde bliver ofte glubske, når de har hvalpe.«

Jeg gjorde mine indkøb, og sammen vandrede vi op ad bjergstien. Da vi nærmede os missionsstationen, kom Kvik os i møde for at hilse på os, men kun et øjeblik, så skyndte den sig knurrende tilbage til sine hvalpe.

Jeg klappede Kvik og tog meget forsigtigt en af hvalpene. »Se, Lolita, her er en. Er den ikke kær?« Jeg holdt den fine lille skabning på min håndflade og strøg meget forsigtigt dens silkebløde krop. Kvik rejste sig på bagbenene og så på sin unge med angstfyldte øjne. Den korn nærmere, slikkede både min hånd og hvalpen, akkurat som ville den sige: »Pas nu på, tab den ikke!«

Lolita var lige så hun rystede af iver. De andre tre - hvor lå de dog sødt i kassen. »Jeg vil så gerne holde en af dem! Må jeg ikke nok?« Hun bøjed sig over kassen og tog en af hvalpene i sin hånd. Den peb en lille bitte smule. Straks reagerede Kvik, blev vred og bed Lolita i benet.

»Av! Av!« skreg Lolita og havde nær tabt den lille hundehvalp. »Uh, hvor gør det ondt! Den væmmelige hund bed mig.« Haltende begyndte hun at gå hjem, mens hun skreg af sine lungers fulde kraft: »Mor, mor, den bed mig! Den væmmelige hund bed mig.«

Jeg lagde hvalpene tilbage i kassen og løb efter Lolita, tog hende i mine arme og bar hende over i missionens lille klinik. »Nej, Lolita, nu må du være sød. Vi må først behandle dit sår, før du kan gå hjem.« En af de ansatte på missionsstationen hjalp mig at holde pigen, mens jeg rensede og forbandt benet.

»Så, Lolita!« sagde jeg, »nu er det i orden. Såret er forbundet og vil snart være lægt. Om nogle få dage er du helt OK igen.«

Stakkels Lolita. Hun blev ved med at græde, og hun holdt mig under armen, mens hun humpede tilbage til byen. Jeg havde håbet og bedt til, at hun ikke skulle lave røre i byen, men rigtigt nok, da vi kørte ind i gaden, begyndte hun at hyle igen. »Mor, den bed mig, den væmmelige hund bed mig.« Det hjalp slet ikke, at jeg sagde: »Vær nu sød, Lolita. Skrig ikke så højt. Det bliver alt sammen godt igen.«

Hendes mor brast straks i gråd og skreg endnu højere end sin datter. »Min Lolita! Hvad har De gjort ved hende?« Ingen venlige ord kunne berolige hende, heller ikke naboerne var til at tale til fornuft. Deres vrede rejste sig mod mig, som om jeg havde begået en stor forbrydelse. Moderen overøste mig med uvenlige ord, trak pigen indenfor og smækkede døren i.

Jeg havde medlidenhed med disse mennesker. At de skulle vende sig imod mig, var det, jeg mindst af alt ønskede. Jeg syntes, det var forfærdeligt! Jeg ville så gerne være venlig og hjælpsom, og nu syntes det, som ville de alle vende sig mod mig og missionen. Det var med en stille bøn, at jeg gik hen til politistationen og fortalte helt nøjagtigt, hvordan og hvorledes det var sket, og at pigen ville blive helt rask igen om nogle få dage. Det var et held, at skolelederen var en god ven af os. Han lovede at forklare det hele for børnene såvel som forældrene.

Ved vort bøde møde på missionsstationen bad vi den aften for den lille Lolita, og på en ganske særlig måde for hendes mor og naboer.

Næste morgen blev jeg vækket af Kviks voldsomme gøen. Derefter hørte jeg en heftig diskussion mellem Isidro, missionens »boy«, og nogle mænd på gårdspladsen. Da jeg senere kom op, spurgte jeg Isidro, hvad det var, de havde talt så højrøstet om.

»Jo, senora,« sagde han ophidset, »det var vel nok godt, jeg kom op tids nok til at redde Kvik.«

»Redde Kvik! Fra hvad?« »De kom for at dræbe den.« Isidro slog ud med hænderne. »Nogle mænd fra byen kom for at dræbe Kvik. Folk tror, at en hund, som bider, må dø, men du ved, hvor snu Kvik er. Ingen kan få fat på den.«

»Hvad gjorde du så?«

»Jeg snakkede dem fra det. Jeg forklarede dem, at Kvik ikke havde bidt pigen, fordi den var en bidsk hund, men fordi Lolita havde taget en af dens nyfødte hvalpe. Til slut blev de roligere, men de krævede at få noget hundehår fra Kvik.«

»Kviks hår! Til hvad?« spurgte jeg.

»For at helbrede Lolitas hen.«

»Helbrede med hundehår?«

»Jo, ser du, senora, det er det eneste middel mod hundebid, og det skal være hår fra den hund, som bed. Sådan tror folk.«

»Og så gav du dem noget?«

»Ja, det gjorde jeg. De var fast besluttede på at dræbe den, men jeg fik dem til at love, at de ikke ville gøre hunden noget, hvis de fik noget af dens hår. Det lovede de, og så klippede jeg en hårtot af og gav dem.«

»Gjorde du! Og hvad tror du så, de vil bruge det til?«

»De vil sikkert enten riste det eller brænde det. Så vil de male det og putte pulveret i såret.« Jeg forstod, at sådan plejer de at gøre.

»De vil lægge asken af de snavsede, brændte hår i såret!«

»Ja, senora.« Det syntes ikke at gøre indtryk på Isidro, men jeg var rystet.

»Hvor forfærdeligt!« sagde jeg. »Det kan jo ikke andet end give betændelse. Jeg må straks gå derned og undersøge det.«

På vejen ned til byen tænkte jeg på, hvor forfærdeligt det ville blive, om der skulle ske noget med Lolita. Jeg var klar over, at hele skylden for enhver infektion eller alvorligt resultat af hundebidde ville falde tilbage på mig og på missionen. Hvor jeg dog behøvede Guds hjælp! Jeg bad hele tiden en stille bøn. Så standsede jeg ved politistationen.

»Vi forstår Dem godt,« sagde den overordnede politimand. »Vi står til Deres tjeneste. Disse uvidende og overtroiske mennesker forstår ikke, hvad det er, de gør. Jeg skal selv gå med Dem og give Dem den hjælp og beskyttelse, De behøver.«

Døren ind til Lolitas hus – et primitivt stråtekt hus af soltørrede mursten i en lille sidegyde – var låst indefra og ingen syntes at ville åbne den. Først da politimanden råbte sine ordrer med skarpe ord, blev døren modstræbende åbnet. Da vi endelig kunne gå ind, havde der samlet sig en skare nysgerrige naboer, som prøvede på at presse sig ind samtidigt med os. Det gjorde mig urolig, men politimanden, som også var min oversætter, gjorde et fint stykke arbejde, idet han beroligede familie og venner og forklarede dem sagens alvor.

I lyset fra en åbentstående dør ud mod den indre gårdsplads så jeg Lolita, som sad på en primitiv seng på nogle indianske tæpper. Da jeg nærmede mig hende, smilede hun og hilste på mig, men da jeg ville se på hendes ben, begyndte hun at græde.

»Nej, nej, sefiora! Det vil gøre ondt! Rør mig ikke!

Min rene, hvide bandage var fjernet og nogle grove pjalter var bundet om i stedet for. De så ikke ud til at være rene, og så tænkte jeg på det brændte hundehår. Jeg måtte se benet. Jeg satte mig ved siden af hende på hendes hårde seng, mens politi-manden beordrede nogle af naboerne til at gå udenfor. Han var noget så hjælpsom.

»Hvordan har du det, Lolita?« Jeg tog hendes lille hånd i min og klappede den. »Gør benet ondt?«

»Ja, men ikke så meget.« Hun holdt op med at græde.

»Kvik blev vel nok vred i går, gjorde den ikke?« »Jo.« Lolita nikkede.

»Men ved du hvad? Den kunne ikke gøre for det. Sådan er hundemødre. Næste gang du kommer, vil der ikke mere være noget i vejen. Jo, for når hvalpene bliver lidt større og deres øjne åbne, så gør Kvik ikke noget mere, og den vil holde af dig, ligesom den gjorde før.«

»Vil den? Er det rigtigt? Kan jeg så også lege med de små?«

»Det kan du tro, du kan, Lolita. De bliver noget så kære, når øjnene bliver åbne. Og måske, hvis du er en flink pige, kan du få lov til at få en af hvalpene, som så skal være din egen, din egen lille Kvik, som du sådan har ønsket dig.«

»Må jeg? Min egen lille Kvik! Mener du det virkelig?« Pludselig forsvandt Lolitas tårer.

»Ja, Lolita, jeg mener det virkelig. Men husk, hvad jeg sagde: Hvis du er en flink pige!«

»Jeg skal nok være god, sefiora. Jeg vil gøre alt, hvad du siger, jeg skal gøre. Må jeg komme i morgen?«

»Nej, Lolita. Jeg er bange for, at dit ben ikke er behandlet, som det skulle, og at du kommer til at sidde her meget længe.«

»Meget længe! Hvorfor det? Jeg har det allerede meget bedre. I morgen er jeg OK.«

»Hvis ikke hundebiddet på dit ben bliver rensset ud og bliver rigtig behandlet, kan det ikke blive bedre. Det vil blive meget værre, og du kan endogså komme til at miste dit ben,« sagde jeg meget alvorligt.

»Å nej, sefiora, vil du ikke nok se på mit ben, og tage dig af det, så det snart kan blive rask igen.«

Forsigtigt tog jeg de snavsede klude af. Hvilket griseri! Soden fra de sorte hundehår lå lige nede i det ømme bløde sår. Politimanden sagde til moderen, at hun skulle komme med varmt vand, og så tog jeg fra min taske det nødvendige desinfektionsmiddel, samt sæbe og en ren bandage. Lolita gav sig lidt, men hun prøvede på at være tapper, og snart var såret grundigt rensset og bandagen lagt pænt på.

Hvor var jeg taknemmelig for min politis vens hjælp. Og hvor var jeg dog glad, da jeg gik hjem den dag. Jeg havde vundet Lolitas mors tillid, og var blevet ven med flere af hendes naboer.

Jeg gik hver dag hen for at se til Lolita, og det varede ikke længe, før hun igen kunne komme og besøge Kvik og dens hvalpe - og vælge den, som helt skulle være hendes egen.

Hunden Kvik.

Kapitel 5. Kvik i hundefangerens net.

Kvik kunne ikke lide postbudet; eller i det mindste regnede den ham for en højst farlig ubuden gæst.

Hvad kom det ham ved at komme og rode rundt ved hoveddøren? Det var ikke så tit han kom, for det meste af posten blev lagt i boksen på postkontoret. Men når han kom, gøede Kvik advarende, længe før han bankede på døren eller ringede på klokken. Puttede han et brev ind under døren, blev den helt ude af sig selv af raseri. Så tog den brevet i munden og rystede det kraftigt. Kunne den bare komme ud, skulle den nok gøre det af med den fyr! En eller to gange kom den ud, og hvor den styrtede efter ham! Den gjorde ham virkelig bange. Han hoppede og sprang og svingede tasken foran sig som forsvar, indtil jeg kom ham til hjælp.

»Tag dig så i agt, Kvik! Hvad er der i vejen med dig?» Min stemme lød vred. Det var ikke, fordi Kvik ville lyde, men den måtte adlyde sin ejerindes tordenlignende stemme. »Kan du komme ind, Kvik!

»Deres hund er glubsk senora!« sagde det forskrækkede postbud beklagende.

»Nej! Den vil slet ikke gøre Dem noget ondt,« svarede jeg. »Den føler kun, at det er dens pligt at beskytte huset mod fremmede.«

Men så en dag glemte Kvik helt at løbe efter postbudet. Den gode mand havde bragt en stor pakke og stillet den på trappen. Den kom fra en landsby langt inde i urskoven, hvor min unge hushjælp havde sit hjem.

Lugten af urskoven, af fugtighed og mos, tryllebandt Kvik og fik den til at snuse noget så grundigt. Æsken var af pap, og der var runde huller i den. Og hvad var det? Kvik snusede kraftigt til et af hullerne og kiggede nysgerrigt ind. Noget rørte sig! Kviks ører stod ret op i vejret, og dens øjne blev store af bare nysgerrighed. Den kiggede igen. Jo, det var rigtigt nok! Der var noget, der rørte sig. Hvad kunne det dog være? Et dyr ude fra junglen? Kvik gøede ad æsken fra den ene side til den anden. Nu var det, som om hele æsken rørte på sig. Kvik gøede endnu mere ophidset!

»Kan du komme væk herfra!« Maruja skubbede hunden væk. »Det er ikke til dig.« Hun løftede æsken og gik om i baggården med den, med Kvik hoppende ved siden af sig.

»Kan du så komme ind i huset! Har jeg ikke sagt, at det er ikke til dig?« Maruja jagede hunden ind og lukkede døren.

Kvik kunne indefra se, da dens ejerinde og Maruja åbnede æsken. Det så ud, som om de var lige så interesserede i indholdet, som den var. Det kunne de ikke være bekendt, og så at lade den være lukket inde!

Æsken kom fra Marujas mor, og det så ud, som om pigen vidste, hvad det var. Der var et brev indeni, og der stod, at det var en gave til senora Anita. Nu var den der! Maruja løftede den ud af æsken. Det var en pragtfuld haneekylling! Den var brun og gul med gyldne halefjer og en smuk rød kam.

Kviks øjne var store som 50 centstykker, og den skrabede kraftigt på døren ud til gården, mens den peb ynkeligt. Det var vel nok en skam at være lukket inde bag en glasdør i sådan et spændende øjeblik.

Hanen strakte sig på sine lange gule ben. Kvik kunne se, at de var bundet sammen med sejl garn, så den kun kunne gå med meget små skridt.

Marujas mor havde haft lidt ondt af sin datter, som måtte nøjes med vegetarisk mad i missionærens hjem, og havde så sendt denne hane i håb om, at familien ville påskønne en forandring i kosten. Jeg mistænkte Maruja for at have haft sin del i dette arrangement.

»Lad os forberede den til en god suppe,« foreslog hun.

»Nej,« sagde jeg, »vi må vente, til min mand kommer hjem, for vi kan ikke bestemme, hvad vi skal gøre ved den.« Han var på en rejse til Bolivia.

Time efter time sad Kvik i døren og betragtede hver eneste bevægelse af dette mærkelige væsen, som var kommet inden for dens område. Den gøede ved hvert eneste hop, som hanen gjorde med de sammenbundne ben, og hver gang den baskede med vingerne.

Maruja måtte flere gange over gårdspladsen, og hver gang gav hun hanen lidt korn at spise, og vand gav hun den i Kviks skål. Det var topmålet!

Kvik veg ikke ud af stedet hele dagen. Den hverken spiste eller drak, men sad bare og iagttog den, i håb om at kunne komme den nye gæst nærmere og finde ud af lidt mere angående den.

Før daggry næste morgen sad Kvik igen ved glasdøren lige så ophidset, ja mere, da hanen begyndte at gale. Det var dog en mærkelig måde at gø på! Da begyndte Kvik at gø på sin egen måde, så den vækkede alle i huset og i nabolaget.

Endelig i løbet af formiddagen kom Kviks chance. Engang da Maruja gik gennem gården, opdagede Kvik, at hun ikke havde lukket døren ordentligt, men at der var en åbning lige stor nok til, at den kunne få snuden ind og skubbe sig igennem. På gårdspladsen lå Kvik fladt ned på en af fliserne i tilbørlig afstand, først snusende, så knurrende ad den ubudne gæst. Det syntes ikke at gøre indtryk på hanen; den overså fuldstændig Kvik, selv da den knurrede højere.

»Så, så, Kvik, pas nu på!« Jeg var kommet ud i døren. »Hvis du opfører dig ordentlig, skal du få lov at blive ude, så du kan blive venner med din nye kammerat.. Men gå ikke for nær!

Nej, Kvik gik ikke for nær – kun nogle få centimeter nærmere. Ikke en bevægelse eller lugt undgik dens opmærksomhed. Det var vel nok en sjov fyr! Det ville være interessant at stikke snuden ind i fjerene og mærke, hvad det var for noget, og så slikke lidt på den røde kam.

Sådan gik hele den dag. Kvik stirrede og vovede sig lidt efter lidt knurrende nærmere, mens Maruja og jeg morede os over det kostelige syn. Hanen skrabede i jorden, åd, drak vand på sin egen morsomme måde, og klukkede en gang imellem, som om den slet ikke ænsede Kvik.

»Kom, Maruja! Nu skal du se dem! Det er næsten for komisk at se på.« Jeg stod smilende i den åbne dør, og Maruja korn løbende med en støveklud i hånden.

»Se!« Kvik var endelig kommet så nær, at den næsten kunne røre hanen. Den havde maven sig frem, men nu rejste den sig langsomt og lydløst halvt op på benene og strakte snuden frem, i håb om at kunne røre den lidt. Hanen skrabede noget jord hen på Kvik, som trak sig tilbage.

Kvik prøvede en gang til, nærmere og nærmere, ja, nu – fik lige rørt hanens fjer – da, oh, hvilket hyl! Kvik strakte snuden lige i vejret. Hvilket smertenshyl! Og så af sted! Med halen mellem benene og hylende ynkeligt for den gennem gangen, op ad trapperne, og ind i soveværelset, hvor den gemte sig i den fjerneste krog under sengen.

Den besynderlige nye kammerat, som Kvik så tålmodigt havde prøvet at slutte venskab med, havde hugget sit spidse næb dybt ind i snuden. Dette monstrum af en fugl sagde ikke noget, men der var ingen tvivl om meningen! »Rør mig ikke!«

Maruja og jeg lo alt det, vi kunne. Det var det sjoveste syn. Jeg vred mig af latter, mens jeg holdt mig på maven og bøjede mig ned.

»Ja,« lo Maruja og tørrede tårerne væk med sit forklæde. »Stakkels Kvik. Den har vel nok lært en lektie, mon ikke? Det var det morsomste syn, jeg nogen sinde har set.«

»Det betaler sig vel nok ikke at være nysgerrig, selv for en hund!« sagde jeg.

Det tog hele den næste dag, før Kvik nærmede sig gårdspladsen igen, men lidt efter lidt blev nysgerrigheden større end frygten, og lysten til at blive venner med uhyret begyndte igen.

Det morede Maruja og mig at se, hvordan Kvik og »Uhyret« til slut blev venner. Det tog flere dage. Det er dog rigtigt, at de aldrig kom til at lege sammen, men de nærmede sig hinanden, snusede og drillede hinanden på en venskabelig måde.

Da min mand kom hjem fra sin rejse til Bolivia, beundrede han det kraftige nye kælebarn. Men så om morgenen, efter han var gået til sit kontor, skete der noget tragisk. Dørklokken ringede og små hænder bankede som rasende på hoveddøren.

Jeg åbnede døren. »Sefiora, sefiora, de tog Kvik! De tog Kvik! « Flere af nabobørnene talte i munden på hinanden af bare iver.

»Hvad for noget? Hvem tog Kvik?« På grund af deres ophidsede stemmer, var jeg klar over, at der virkelig var sket hunden noget alvorligt.

»De puttede den i et stort bur oppe på en lastbil,« råbte en lille pige forskrækket. Alle byens børn elskede Kvik.

»De fangede den med et stort net,« udbrød en anden med øjnene stive af forskrækkelse.

»Hvem? Hvem er de?« Mine tanker fløj rundt i hovedet, så jeg blev helt svimmel.

»Hundefangeren kom lige forbi og så Kvik løbe efter en hane.«

»En hane!« jamrede Maruja, strakte hænderne i vejret og løb ned ad gaden for at se efter »Uhyret«.

»Stakkels Kvik!« sagde Lucho alvorligt. »De vil slå den ihjel!

»Slå den ihjel! Å, nej!« Jeg kunne føle mit hjerte helt oppe i halsen. »Der må gøres noget – jeg må have fat i min mand!«

Om aftenen gik vi ned til indelukket for bortkomne hunde. Der fandt vi Kvik, fortabt, uredt, siddende rystende mellem flere store hunde. Den havde ikke set sin madmor komme, men da den hørte min velkendte stemme kalde »Kvik«, så forsvandt det »fortabte«. Ørene lige i vejret, og den rejste sig på bagbenene og kom med små glædeshyl hoppende hen foran i buret, banende sig vej mellem de andre hunde.

Det varede ikke længe, før vi vendte lykkelige tilbage til Miraflores med Kvik mellem os på forsædet.

Ja, drenge og piger! Selv om denne historie både er sand og interessant, viser den jo ikke direkte Kvik som en »missionshund«. Og så er der alligevel noget, vi kan lære af Kviks erfaring.

For det første: Kviks arbejde var at vogte sin herres hus. Vi skal vogte døren ind til vort hjerte. For det andet: Kvik vandt ved tålmodighed hanens venskab. Vi må ikke give op, dersom en nabo ikke vil have noget at gøre med os. Vi kan vinde ham ved tålmodighed og venlighed. Vi kan også lære ikke at være nysgerrige; det kan bringe os i vanskeligheder. Kvik vidste godt, at den ikke måtte løbe alene ud på gaden, og det var en

slem erfaring, den måtte gå igennem på grund af sin ulydighed. Men nu, det bedste af det hele! Dersom Satan fanger os i sit net, så kan vi være sikre på, at Jesus vil »købe« os tilbage.

Hunden Kvik.

Kapitel 6. Kvik skaber kontakt med Himmelen.

Jeg gik frem og tilbage med hunden på pladsen foran universitetet i Lima, mens jeg holdt øje med vor bil.

Kvik hev og sled i snoren, så den næsten var ved at kvæle sig selv. Den kunne godt lide at gå tur, men ville nu helst løbe.

»Nå, kan du så opføre dig ordentligt, Kvik,« sagde jeg i en barsk tone og rykkede hårdt i snoren.

Kvik stod stille et øjeblik og kiggede op.

»Du ved godt, du skal gå pænt ved siden af mig,« sagde jeg og gav et ryk i snoren en gang til.

Kvik var klar over situationen og prøvede på at være god.

Som sædvanlig var Lima indhyllet i grå skyer og en kold fugtig vind gjorde det surt og ubehageligt. Men for Kvik var livet vidunderligt.

En ung pige kom hen ad fortovet med favnen fuld af bøger. Hun blev forelsket i Kvik ved første blik.

»Nej, sikken en dejlig hund!« Hun satte sig på hug med bøgerne ved siden af sig og begyndte at kærtegne Kvik med begge hænder. Kvik gengældte hendes kærlighed og kyssede hende heftigt over hele ansigtet.

»Nej, Kvik, vær nu ordentlig. Sæt dig, Kvik, sæt dig!« Min stemme krævede respekt.

Lydigt satte Kvik sig og vinkede med forpoterne.

»Nej, hvor sødt!« udbrød pigen helt betaget. »Du er vel nok dygtig!« sagde hun og tog Kviks højre pote.
»Goddag, Kvik!«

»Rul så rundt, Kvik!« Næppe havde jeg sagt det, før den rullede rundt og så satte sig igen.

»Se, hvor flot! Hvor ville jeg gerne have sådan en hund.«

»Vis nu pigen, hvad mere du kan,« sagde jeg og holdt armene sådan, at de dannede en ring, og så hurtigt den kunne, var Kvik der og skød igennem som en pil.

Pigen gav et helt lille hyl fra sig. »Det er næsten, som var det et cirkus. En vidunderlig hund!«

»Nej, så skulle du se den spille bold, det er lige noget! «

»Spille bold?«

»Ja. Kom ud og besøg Kvik en dag, så skal du bare se.« Jeg tog mit kort frem. »Her har du vor adresse.«

»Tak, sefiora, det vil jeg gerne. Men desværre må jeg gå nu, jeg skal møde om et par minutter. Jeg var glad for at træffe Dem, og håber, vi ses igen. Bye-bye, Kvik!« Hun vinkede til Kvik og med et smil forsvandt hun blandt de studerende ved indgangen til universitetet.

Tyve minutter senere havde jeg sat mig ind i vognen og ventede på min mand, som var inde på biblioteket. Kvik stod ved den åbne rude og vrissede ad alle, som kom for tæt på.

»Åh, hvor var det godt, De er her endnu, jeg skulle bare lige se Kvik en gang tin« Pigen var helt forpustet.
»Hej, Kvik! Er det ikke en yndig hund?«

Kvik knurrede og viste skarpe tænder.

»Nå-å, Kvik, hvad er der i vejen? Er du vred på mig?« Pigen trak sig lidt tilbage og så helt forbavset ud.

»Nej, den holder lige meget af dig,« sagde jeg med et smil, »den skal bare passe godt på vores bil og tåler ikke, at nogen kommer for nær. Værsgo og tag plads her, så skal du se, den holder af dig.«

Pigen lukkede døren op og satte sig forsigtigt ved siden af mig. Og Kvik overøste hende med kærlighed. Jo værre den var, des bedre syntes hun om det.

»Hvad er det for en stor stak breve, De har der på bagsædet, senora?«

»Åh, det er vor post! Vi skal hen på postkontoret med det.«

»Jamen, sådan en bunke! Jeg har aldrig set så mange breve. Har De altid så megen post?« Pigen kiggede igen på brevene, som lå pænt ordnet i småbundter.

»Min mand er forstander for en breviskole med 9000 elever her i Peru.«

»Ni tusinde elever!« udbrød pigen så forbavset, at selv Kvik blev overrasket.

»Ja, og i Bolivia har vi 2000 til, og i Ecuador godt 1000.«

»Og det skal De og Deres mand klare alt sammen?«

»Ja, frøken, sammen med vore medarbejdere. Det er et dejligt arbejde.«

»Hvad studerer de, alle de mange elever?« Hun klappede Kvik og så igen om til bagsædet.

»Det er alt sammen bibellektier – lektier om vor Herres Jesu Kristi lære, om profetierne og om kristenlivet.
«

»Bibellektier!« udbrød hun med en lidt genert nysgerrighed.

»Ja, det er lektier om et lykkeligt liv, om et fremgangsrigt liv, om karakterudvikling, og om sejr over dårlige vaner – alt i lyset af Guds ords lære. Nu skal jeg vise dig dem, frøken.« Jeg tog et af brevene og lukkede det

op. »Dette er en lektie, som er udfyldt af en ung mand i Cuzco. Emnet i denne lektie er, hvad Bibelen lærer om forlovelse og ægteskab. Kunne sådan en lektie ikke være noget for dig?»

»Jo-o, men ...« Pigen trak lidt på det.

Jeg var klar over, hvad hun mente. »Jeg skal sende dig den første lektie i ungdommens bibelkursus. Du er ikke på nogen måde forpligtet, og det koster ikke en øre. Så kan du selv se, om det er noget, du interesserer dig for. Men jeg er næsten sikker på, du bliver en af vore elever. Du behøver ikke at købe nogen bøger, og alle teksterne er fra den katolske bibel.«

»Er det rigtigt?» svarede hun lettet. »Tak, så må De gerne sende mig den første lektie.«

Pigen og Kvik legede lidt mere med hinanden. Og så sagde hun: »Sefiora, i dag har jeg fået forbindelse med Himmelen.«

Jeg fulgte hende med øjnene, da hun blandede sig med folk på gaden og forsvandt i mængden.

»Forbindelse med Himmelen,« tænkte jeg. Den unge pige kunne ikke have sagt noget, der gjorde mig mere lykkelig og glad.

Jeg klappede Kvik. »Du er en god missions-hund, Kvik. Hvis det ikke havde været for dig, så havde jeg ikke fået denne gode kontakt.

Hunden Kvik.

Kapitel 7. Kvik blev væk.

Omtrent 30 km oppe ad den centrale hovedvej fra byen Lima i Peru ligger den smukke lille by Chosica, kaldet »Solskinsbyen«. Mens den store by er dækket med et tykt lag skyer, som i dage, uger, ja måneder ikke lader en solstråle trænge igennem, så har denne lille haveby altid solskin og er et sandt tilflugtssted for beboerne fra den støvfylde Lima. Hvor betagende, hver gang bilen kører ud af skyerne og ind i dette strålende bjerg sol.

»Lad os tage derop, Kvik,« sagde jeg en dag. Jeg havde nu slet ikke behøvet at sige det, for Kvik var allerede hoppet ind i bilen, så snart jeg havde åbnet døren. Kvik elskede at køre i bil, og særlig når vi kørte i retning af Chosica, for det betød i reglen, at vi skulle på tur med madkurv og nyde solskinnet.

Hvor Kvik dog tydelig viste, at den nød køreturen. Den lagde mærke til alt. Først turen gennem flere »flaskehalse« i en meget travl del af byen, derpå gennem det larmende torv med alle dets fængslende lyde og lugte, og så ud på landet, hvor Kvik havde masser af god underholdning. Den blev altid ivrig, når den så køer, heste og pakæsler, og aldrig lod den en anledning til at gø gå fra sig.

Hovedvejen såvel som jernbanen gik langs floden med grønne majsmarker, enge og bomuldsmarker på begge sider. I Nana, i nærheden af Chosica, men også over skyerne, ligger Inca Unionens højskole, og det er sjældent, at missionærerne kommer forbi uden at aflægge skolen et besøg. Kvik var meget afholdt af eleverne og elskede at komme der.

»Kvik er kommet, Kvik er her!« Det var råbene, vi hørte, så snart vi nærmede os skolen. »Kvik er kommet!« Eleverne råbte aldrig: »Larsens er her,« eller »Anita er kommet!« Nej – »Kvik er kommet.«

Jeg bekymrede mig aldrig om, hvor Kvik var. Jeg kastede bare bolden til den, og så holdt den alle de ubeskæftigede børn og elever i ånde, så længe vi var der. Eleverne elskede at kaste bolden til Kvik og se, hvordan den med snuden kastede den tilbage til dem igen.

I Chosica spadserede min mand og jeg både i solen og i skyggen af træerne i parken. Smukke blomster prydede haverne deromkring med deres farver og duft, mens pragtfulde Bougainvillea hang ned fra tage og altaner.

Selv om Kvik var fristet til at løbe efter andre hunde, blev den dog lydigt hos os og udførte sine kunster for dem, der sad omkring på bænke og nød det behagelige klima.

»Jeg skulle ønske, at jeg kunne få mine børn til at være lige så lydige,« sagde en dame, der sad med sin datter på en bæk ved siden af mig og så på hunden. »De behøver bare sige et ord, og straks gør hunden lige, hvad De siger. Når De siger »Sæt dig«, så sætter den sig, og når De siger, den skal slå en kolbøtte, slår den en kolbøtte, og siger De »Læg dig«, så lægger den sig ned.

»Ja,« sagde jeg og klappede min lille hund. »Det er altid rart at have nogen, der adlyder en, og den er også den eneste, der gør det.« Jeg smilede til den lille kone og fortsatte: »Hvor må det være glædeligt for Gud, når vi, som hans børn, adlyder ham.« Dette startede en samtale, hvor jeg fik anledning til at fortælle hende om flere kristelige principper. Da jeg gik, gav jeg damen et af vore spanske blade, og pigen gav jeg et bibelsk billede og et nummer af bibelbrevskolens børnekursus. Jeg fortalte hende, at hun ville blive glad for at studere de 12 interessante lektier, og at hun så ville få et smukt diplom.

»Får jeg det?« Pigen så, så glad ud. »Jeg skal nok studere dem alle sammen!« Hun vinkede farvel til mig, da jeg gik ind i bilen og lukkede døren.

Da vi kørte ind i en sidegade, så jeg, at pigen løb efter os og vinkede meget ivrigt, men jeg tænkte, at det kun var et udtryk for hendes begejstring.

Efter at vi havde kørt omkring en halv time og allerede var kommet ned i det klamme, kolde skylag, kaldte jeg på Kvik, som jeg altid plejede, når jeg ville, den skulle komme og sidde ved siden af mig.

»Hvor er du, Kvik?« Jeg så tilbage efter bagruden, hvor den plejede at ligge. »Kvik, Kvik!«

»Hvor er Kvik?« Mit hjerte begyndte at banke som en vaskemaskine.

»Kvik!« Jeg så efter mellem sæderne. »Kvik er væk!«

»Hvad er det, du siger? Vi er jo ikke standset et eneste sted! Den må være her et eller andet sted.«

»Nej, det er den ikke, vi må have glemt den i Chosica! – Stands! – Vi må skynde os tilbage og prøve på at finde den!

»Finde den? Det er nu over en time siden. Den er sikkert ikke der mere.«

»Å jo, det er vi nødt til, vi må finde den.« Jeg brast i gråd. »Hvordan kunne vi dog glemme den?«

Min mand benyttede sig af den første udkørsel, vi kom til – og så kørte vi tilbage i retning af Chosica igen. »Lad os bede, mens vi kører,« sagde han. »Gud skal nok hjælpe os at finde vor kære lille Kvik.« Jeg var klar over, at min mand var lige så urolig, som jeg var.

»Kør hurtigere! Vejen synes uendelig denne gang.« Hele vejen kiggede jeg ivrigt til begge sider. »Tror du, den kan være løbet ned ad vejen efter os?«

»Det er ikke umuligt, men det håber jeg ikke, så ville den let kunne blive kørt over af en bil!

»Ja, eller nogen kan have stjålet den. Der er mange mennesker, der gerne vil have sådan en køn lille hund. Oh, skynd dig!«

Den sene eftermiddagssol skinnede endnu, da vi nåede den smukke by og kørte – ja, alt for hurtigt – op ad hovedgaden mod torvet.

»Der sidder den!« Jeg næsten råbte det højt. »Jeg kan allerede se den. Den sidder på akkurat det samme sted for at se, om ikke bilen kommer tilbage.«

Endnu inden vi standsede, kaldte jeg ud ad vinduet: »Kvik, Kvik, Kvik!« Jeg lukkede døren op, og det tog ikke mange sekunder, før Kvik hoppede ind og overøste mig med kærlighed, mens den slikkede mig over hele ansigtet.

»Min kære lille Kvik!« Jeg trykkede den ind til mig. »Hvordan kunne vi dog glemme dig? Hvor har vi været kede af det!

»Den er meget klogere, end jeg troede,« sagde min mand.

»Ja,« forsikrede den lille kone, som var der endnu og kom hen til os. »Jeg har holdt øje med den hele tiden. Den ville ikke flytte sig af pletten, og ingen måtte komme i nærheden af den. Den sad bare der på samme sted og så efter, om ikke bilen skulle komme tilbage og hente den. Det er vel nok en intelligent hund!«

»Jeg er færdig med min lektie, senora!« Hendes pige var et stort smil, da hun viste mig brevkolelektionen.

»Er du, det er vel nok flot! Lad mig se! Det er vel nok godt gjort.« Jeg så den nøje igennem, og det var rigtigt alt sammen. »Nu skal du få den næste lektie!«

Jeg fik fat i min mands mappe, som altid var fuld af nye lektier. »Jeg må måske hellere give dig både nr. 2 og nr. 3. Så har du noget at lave, når du har sendt os nr. 2. Værsgo – og så får du også en konvolut.«

»Må mine veninder også få en, de vil også gerne studere dem?« Tre-fire småpiger var kommet og så interesserede ud.

»Selvfølgelig kan de det. Vi vil meget gerne have dem også som elever i vores brevskole. Værsgo.« Jeg gav dem den første lektie, og en konvolut til hver af dem. »Og her er en lektie for voksne til Dem, senora, jeg er sikker på, at De også vil have glæde af at studere disse lektier.« Jeg gav den lille kone et hjerteligt håndtryk, sagde farvel og takkede hende for at have passet på Kvik.

Hunden Kvik.

Kapitel 8. Trofaste Kvik.

Kvik kunne slet ikke lide det! Den så på mig, som ville den sige: »Hvorfor må jeg ikke komme med?«

»Nej, Kvik, denne gang må du blive hjemme.« Jeg satte mig ind i bilen og smækkede døren. »Gå så tilbage til Damiana og pas godt på tingene her.« (Damiana var vor indianerpige.) Jeg pegede på huset og vi kørte af sted. Damiana havde besvær med at holde Kvik på sin ene arm, mens hun vinkede farvel med den anden.

På vor sidste tur havde Kvik været meget besværlig. Den havde jaget indianernes høns og får. Vore indfødte medlemmer var blevet så lede og kede af den, at vi besluttede, at den måtte blive hjemme denne gang.

Vi havde ikke kørt ret langt på den ujævne, hullede vej, som førte til Laro Missionsstation, da min mand udbrød: »Der kommer den!« Vi kunne se den i bag spejlet. Kvik prøvede på at indhente os.

»Hvad skal vi dog gøre?« spurgte jeg.

»Sig til den, at den skal løbe tilbage,« sagde min mand og standsede vognen.

Jeg gik ud. »Gå hjem igen, Kvik!« råbte jeg. Kvik standsede, men kom langsomt nærmere, slæbende sig på maven. »Nej, Kvik, gå hjem!« tordnede jeg. »Gå hjem igen!« Jeg måtte bruge en meget vred stemme, før Kvik vendte om og modvilligt begav sig på tilbagevejen.

»Jeg er bange for, at den kommer igen,« sagde jeg. »Lad os køre så hurtigt, at den ikke vil kunne følge os.«

Det var ikke let at køre hurtigt på det, der mere lignede en pløjemark end en vej, men vi opnåede da at komme væk fra hunden. Da vi kom til et sted, hvor vi måtte reparere noget på vejen, før vi kunne fortsætte, skete det hverken værre eller bedre, end at der kom Kvik igen. Den var næsten udmattet, men tilsyneladende lykkelig over at have indhentet os en gang til.

Denne gang talte jeg meget hårdt til den, skønt jeg faktisk havde ondt af den. »Nå, kan du så gå – gå hjem, gå!« Om ikke for andet, så kunne Kvik, på grund af min stemme, forstå, at jeg mente, hvad jeg sagde. Langsomt vendte den om og gik. For at understrege mine ord kastede jeg en sten efter den, og jeg er sikker på, at den forstod det. Den gik dog ikke særlig langt, men satte sig og stirrede efter os.

Da vi havde repareret vejen så meget, at vi kunne komme over grøften og op på hovedvejen, gik min mand hen til Kvik og sagde meget eftertrykkeligt: »Læg dig, Kvik, læg dig!« Det kan være, at Kvik ikke forstod, når vi sagde: »Gå hjem«, men den forstod, når vi sagde: »Læg dig«, og den kunne ikke være i tvivl om, at min mand mente, hvad han sagde. Den blev liggende, da vi fortsatte på hovedvejen, hvor vi jo kunne køre hurtigt.

»Den går nok hjem igen om lidt,« sagde min mand og så i bag spejlet. »Stakkels dyr! Den vil sikkert ikke prøve at løbe efter os nu.«

Fredag eftermiddag nåede vi vort bestemmelsessted, en missionsstation, der hed Collana. Vi tilbragte en dejlig sabbat med vore medlemmer, og søndag morgen, efter at have ordnet forskellige ting med vore lærere og betalt dem deres løn, kørte vi tilbage til Laro.

Sent om eftermiddagen nærmede vi os vort hjem. »Se,« sagde jeg til min mand. »Der sidder den! Det er Kvik.« Tro det, om I kan, men da vi kom dertil, hvor vi havde efterladt Kvik, sad den stadig på akkurat samme sted og stirrede efter os. Da den så den lille blå Ford, kom den lykkeligt springende for at modtage os.

Hvor er den dog trofast, vor lille Kvik! Der havde den siddet uden mad og vand i to og et halvt døgn og ventet på os. Den havde adlydt min mand, da han sagde: »Læg dig!

Et andet eksempel på Sunkas trofasthed var, da vi flyttede fra missionsstationen »The broken Stone« i Umuchi til en ny missionsstation i Sandia. Vejen var så dårlig, at vor chauffør måtte køre meget langsomt med sin gamle lastbil med alt, hvad vi ejede - kasser, møbler osv. Førersædet og pladsen bag ved chaufføren var stopfyldt med passagerer og deres bylter.

»Sefiora, Deres hund irriterer mine høns,« klagede en kvinde, der sad ved siden af mig. Under sædet, hvor hun sad, lå der et bundt høns bundet sammen ved benene.

»Å, det er jeg ked af,« sagde jeg og smilede til hende. »Det er ikke let for hunden at være rolig, når den har så interessante medpassagerer.« Jeg trak Kvik lidt tættere til mig. »Nå, Kvik, kan du så være god og lade hønsene være i fred,« sagde jeg. Det så ud, som om Kvik prøvede, men den kunne alligevel ikke lade være med at knurre, hver gang hønsene startede en kaglende samtale.

Ved middagstid skulle vi over floden Ramis — en ny og spændende oplevelse for Kvik, ja, for os alle. Alt måtte læsses af lastbilen over på en »balsa«. En balsa er en indiansk båd lavet af tørrede rør eller græs, som vokser i Titicacasøen. Skønt bådene er lavet af sådant skrøbeligt materiale, er de temmelig solide og flyder godt.

Det var interessant at se, hvordan indianerne tog alt vort jordiske gods på ryggen, bar det ned til flodbredden, ud i floden og op på balsa'erne. Alt — kasser med husgeråd, bøger, møbler, vore senge og madrasser placerede de noget så pænt på de klodsede både.

»Hvad så med os?« spurgte jeg.

»På samme måde, senora,« sagde min nye veninde, konen med hønsene. Og rigtigt nok, snart hang hun på ryggen af en kraftig indianer. Med den ene hånd klyngede hun sig til manden, der bar hende, og i den anden holdt hun hønsene ud til siden, dinglende i deres fødder. Hun så lykkelig ud, da hun satte sig i båden med sine høns på skødet. Hendes bylt fik hun også.

Da det blev min tur til at komme op på indianerens ryg, blev Kvik helt ude af sig selv. »Hvad så med den?« spurgte jeg.

»Vær ikke bange! Den skal vi nok få ud til Dem.« Min »bærer« behandlede mig som en sæk kartofler.

Kvik gøede og gøede. Den løb frem og tilbage på flodbredden og ville muligvis være sprunget i vandet og svømmet ud til mig, men en anden indianer greb den og bar den frelst om bord.

Det tog lang tid at få alt, passagererne indbefattet, om bord. To store balsa'er bundet sammen med stærke reb gjorde det ud for en færge til vores lastbil. Overfarten var for os noget af en præstation.

I landsbyen Juliaca tog vi os ikke særligt af Kvik. Der var så meget at gøre og så mange bekendte på klinikken, som optog os. Ja, så meget, at da vi om eftermiddagen gik ind i toget til Puno, havde vi fuldstændig glemt Kvik.

I det allersidste øjeblik huskede jeg på den. »Å, vil I ikke nok passe godt på Kvik, til vi kommer tilbage i morgen tidlig?« råbte jeg til vore venner, idet toget kørte ud fra stationen.

Da vi næste morgen kom tilbage, var Kvik væk. Vi kunne ikke finde den nogen steder.

»Den var her i aftes,« sagde vore venner. »Vi ordnede en god seng til den og gav den mad, men den ville ikke spise. Den så ud til at savne jer, og ledte efter jer overalt.«

Vi var nødt til at fortsætte vor rejse den samme formiddag. Hvad skulle vi gøre? »Skal vi sådan uden videre efterlade Kvik?« Jeg var helt ulykkelig. »Hvordan kan vi dog gøre det? Kan vi rejse uden Kvik?«

»Du ved godt, at jeg også føler det sådan,« sagde min mand. »Men hvad skal vi ellers gøre? Lastbilen kører snart.«

Vi ventede, vi kaldte og søgte efter Kvik over hele klinikken og deromkring til sidste minut, men der var ingen Kvik nogen steder. Selv da vi kørte ud af Juliaca, stirrede jeg gennem mine tårer, om jeg kunne få et glimt af vores kære lille hund.

»I må ikke være kede af det,« sagde vore venner trøstende. »Vi skal nok passe godt på Kvik, når den kommer tilbage.«

»Jeg er sikker på, at den vil komme tilbage,« sagde min mand. »Det er også muligt, at den er løbet tilbage til Umuchi for at se efter os.«

Det var netop lige det, den havde gjort. Den stakkels lille trofaste hund var løbet hele den lange, lange vej tilbage til vort gamle hjem i Umuchi. Den må være svømmet over Ramisfloden. Vore gamle naboer i Umuchi så den lede alle vegne omkring huset, og da den ikke fandt os, løb den hele vejen tilbage til Juliaca igen. Hver gang jeg tænker på min lille hunds kærlighed til sin herre, kan jeg ikke lade være at græde.

Hvor glade blev vi ikke, da vi fik et brev, hvori der stod, at Kvik var kommet tilbage til klinikken. I kan nok forestille jer vor glæde, da de første, der kom for at besøge os på vor nye missionsstation i Sandia, havde

Kvik med til os. Jeg kan ikke lade være at spørge mig selv, om jeg er lige så trofast og hengiven til min himmelske Far, som Kvik er til mig.

Hunden Kvik.

Kapitel 9. Kvik rejser med fly.

I den internationale lufthavn i Lima, Peru, stod min mand og jeg på udsigtsterrassen og så en stor flyvemaskine lette med nogle af vore gode venner og medarbejdere. Der er altid noget spændende ved en lufthavn – møde venner, der kommer, og se andre, når de drager glade af sted på ferie i hjemlandet. Idet jeg så op, bemærkede jeg de karakteristiske tykke grå skyer, der altid hænger over byen.

»Hvor skulle jeg ønske, jeg kunne skyde op gennem skyen til solskinnet ovenover,« sagde jeg.

»Det varer ikke så længe!« sagde min mand. »Snart bliver det vores tur til at sige farvel; og denne gang for altid!

»Ja!« For et øjeblik stod vi tavse. »Det bliver nu alligevel trist at sige farvel til Peru og vore mange gode venner, gør det ikke?« Kvik trak i snoren. »Nu synes Kvik nok, det er på tide at gå. Hvad skal vi gøre med den? Vil vi kunne sige farvel til Kvik?«

»Jeg tænker, vi må lade den blive igen her lige så vel som så mange andre venner.« Jeg kunne mærke, at heller ikke min mand kunne lide tanken.

»Hvorfor kan vi ikke tage den med os?«

»Tage den med i flyvemaskinen?«

»Ja!«

»Tænk dig nu lidt om! En missionær kommer hjem med en hund!«

»Ja, hvorfor ikke? Kvik er ikke nogen helt almindelig hund. Den er en missionshund og hører med til familien.«

»Den kan slet ikke få lov at komme med i maskinen.« Min mand ville ikke tale mere om det, men det ville jeg. »Så går vi!« sagde han.

»Vi kan da have den med i en tremmekasse,« sagde jeg. »Den kan komme med som bagage. Det er der mange, der gør.«

Min mand rystede på hovedet. »Det vil blive dyrt, og jeg synes heller ikke, det er rigtigt at bruge så mange penge på en hund.«

Vi gik ned ad trappen til afgangshallen, da jeg pludselig fik en ide. »Ville det være muligt, dersom Kvik betalte sin egen billet?«

Kvik?«

»Ja, du ved da godt, at Kvik har tre kønne hvalpe hjemme. Dem kan vi sælge, og det vil betale billetten.«

Jeg kunne se på min mands ansigt, at han ikke troede, det kunne lade sig gøre, men han sagde: »Godt! Jeg overlader det til dig!«

Kan I tænke jer – jeg solgte alle hvalpene og fik 400 sols. Kviks billet ville kun koste 364 sols (ca. 70 kr.). Glædestrålende sagde jeg: »Se her! Kan du se, Kvik betaler sin egen billet!«

»Ja, men vent nu lidt,« sagde min mand advarende. »Der bliver sikkert også mange andre udgifter.

På Panagra Flyveselskabs kontor fik vi en lang liste med betingelser og vejledninger angående hundes rejse. Det var selvfølgelig sundhedsattest, vaccination og indsprøjtninger. Så var der en udrejsetilladelse, en flyvetilladelse og told. Ja, selv en attest for god opførsel fra politiet. Alt dette betød en halv snes besøg på forskellige kontorer. Hver eneste attest skulle stemples med takstmærker, der kostede penge. Men trods alt oversteg udgifterne ikke de 400 sols. Kvik var med i hvert eneste kontor og var så fin, så fin, børstet og ren, og hvert sted udførte den sine kunster. Alle kontorfunktionærerne så ud til at more sig over at se en hund, der skulle på langfart, og de beundrede den, når den slog kolbøtter, eller når den hoppede gennem en ring eller sad pænt. Jeg havde anledning til at fortælle nogen af dem om bibelbrevskolen og om vore radioudsendelser. Ikke mange lægger mærke til et ældre menneske som mig, men alle er interesserede i

sådan en kær, lille, dygtig hund. Kvik knyttede venskaber. Det er derfor, jeg kalder den en missionshund. Jeg havde altid en liste over tidspunkterne for vore udsendelser, så jeg kunne give dem til Kviks nye venner.

Da alle krav var opfyldt og alle attester i orden, gik vi tilbage til flyveselskabets billetkontor.

»Det er orden,« sagde de. »Nu må I få fat på et bur til at sende hunden i.«

»Et bur! Hvad vil det koste?«

»16 dollars« (ca. 85 kr.). »16 dollars! Men vi behøver ikke et bur til 16 dollars. Vores hund er ikke en Grand Danois eller en Greyhound. Se, her er den. Ville et lille bur ikke være godt nok til den?«

»Det kunne se sådan ud,« sagde kontoristen. »Men det er nu sådan, at vi kun har en størrelse, så det er, hvad vi kan tilbyde Dem.«

16 dollars! Å nej! Sammen med de 13 dollars for billetten plus de andre udgifter ville det hele blive næsten en uges løn – og det for en hund!

Min mand havde fri den følgende eftermiddag, så jeg sagde: »Lad os køre til Callao og tale med den øverste i bagageafdelingen ved den internationale lufthavn.«

Min mand så godt, at jeg lagde Kviks bold i vognen, inden vi kørte. »Hvad skal du med den?« spurgte han. »Skal vi spille bold med Kvik i lufthavnen?«

»Ja, hvem ved?« sagde jeg. Lige så snart jeg åbnede døren, hoppede Kvik ind og begyndte at lege med bolden på bagsædet. »Man kan aldrig vide,« sagde jeg. »Jeg syntes bare, vi skulle tage den med, bare for tilfældet.«

Det tog temmelig lang tid, før vi fik fat i den rigtige mand, i det rigtige kontor. Han var fra Peru, meget venlig, og leder af bagageafdelingen.

»Det er vel nok en smuk hund, De har,« sagde han.

»Ja, og den skal med som passager til Miami.«

»Godt,« sagde han. »Vi skal nok tage os af den. Jeg holder meget af hunde, jeg har selv en ruhåret terrier. Hvad hedder den?« Han klappede Kvik.

»Den hedder Kvik. Slå en kolbøtte, Kvik! Lad den herre se, hvad du kan.« Kvik slog kolbøtter, og så snart jeg lavede et hjul med mine arme, hoppede den igennem.

Magnifico!« (Storartet!) Han talte opmuntrende til Kvik. »Du er vel nok en dygtig lille hund!«

»Så skulle De se den spille bold! Det er den vældig god til,« sagde jeg.

»Spille bold! Hvordan kan en hund spille bold?« Manden så meget skeptisk ud.

»Ih jo!« sagde jeg. »Den skubber til bolden med snuden eller med tænderne, tror jeg. Hvis De vil gå udenfor med os, så skal De få det at se.«

»Det kan De tro, jeg vil,« sagde han. »Kom så, Kvik! Jeg har aldrig set en hund spille bold.«

Som altid hoppede Kvik begejstret, så snart den så mig tage bolden. Det var en meget let bold, på størrelse med en volleyball. Til sin nye vens begejstring blev det en fin forestilling, hvor den sendte bolden flot tilbage, hver gang jeg kastede den.

»Magnifico! Magnifico! Den ville kunne få præmie ved en hvilken som helst hundeopvisning. Det er næsten som i cirkus!« Han var meget imponeret. Kvik kastede også bolden hen til ham, så han også kunne tage del i legen.

»Det er vel nok en dygtig hund, bravo!« råbte han. »Og nu vil du flyve til Amerika og blive amerikaner? «

Jeg nikkede. »Ja, det er vor plan, men hvordan kan vi få den med? Er vi nødt til at have et særligt bur til den?«

»Det er ikke absolut nødvendigt,« svarede han. »En god stærk kurv vil kunne bruges.«

»Der blev sagt til os, at vi måtte købe et bur til den!«

»Det kan I også. Vi har bure for store hunde, men de er meget tunge, og fragten er dyr. Hvis jeg var Dem, ville jeg få fat på en kurv og transportere Kvik i den.«

Hvor var jeg glad og lettet. »Mange tak, senor,« sagde jeg. »Så vil vi gøre det.«

Vi købte en god solid kurv for knapt halvanden krone, i stedet for buret til ca. 85 kr. Den morgen vi skulle rejse, bragte vi Kvik i den i god tid ud til lufthavnen.

»Det var fint,« sagde vor venlige bagagemand. »Nu fæstner vi låget med et stykke ståltråd, og der vil den have det godt under rejsen.« Kvik, som havde sovet i kurven de sidste nætter, fandt sig roligt i det.

Jeg løftede kurven op og hviskede meget tæt ved låget: »Farvel Kvik, god rejse!« Derefter spurgte jeg, om det ville være muligt at se hunden, når vi standsede undervejs.

»Selvfølgelig, sefiora. De kan få se Kvik og gå en tur med den i lufthavnene i Equador og Colombia og også i Panama, dersom De ønsker det. Den steward, der tager sig af bagagen, vil tage hunden ud på disse steder. De skal bare spørge ham.« Han stemplede udrejsetilladelserne og rakte mig dem sammen med mærkesedlen for kurven.

Jeg gav den venlige mand (typen på de venlige mennesker, vi mødte i Peru) en indbydelse til vort radioprogram og sagde: »Jeg skulle ønske, De ville lytte til denne udsendelse næste søndag; jeg er sikker på, De vil synes om den.«

Hans ansigt strålede af glæde. »Det er 'min' udsendelse. Hver søndag lytter min familie og jeg til prof. Braulio Perez på radiostationen 'Victoria'.«

»Gør De,« udbrød min mand og jeg samtidigt, og han kunne ikke undgå at mærke, at vi var glædeligt overraskede. »Bliv ved med det,« sagde jeg.

»Det kan De tro, jeg vil, sefiora, og jeg vil være endnu mere interesseret nu, efter at jeg har mødt Dem og Kvik,« sagde han, idet han gik bort med Kvik i kurven.

I lufthavnen i Quito, Ecuador, glædede vi os til at se Kvik; men vi syntes, det tog så lang tid, før stewarden kom med kurven, og da lagde vi mærke til, at der var kommet andet ståltråd på låget.

»Hvad er der sket?« spurgte vi. »Hvorfor tog det så lang tid at få kurven ud?«

»Å, sefiora! Kan De tænke Dem? Den skøre hund brød ud af kurven, og jeg havde sådant besvær med at fange den igen i det snævre rum og få den ned i kurven igen.«

Det var vi kede af og bad om undskyldning. Stewarden blev bedre tilpas, da han så Kvik hoppe glædestrålende omkring og vise alle sine kunster. Jeg forsikrede ham om, at vi nok skulle sætte låget godt fast denne gang.

Hver gang flyet gik ned, spadserede vi med Kvik, og det havde den godt af. Det gjorde turen behagelig både for den og os. Vi gjorde også bekendtskab med vore medrejsende, hvis opmærksomhed blev tiltrukket af denne ikke helt almindelige passager.

»Jeg kan ikke lade være at tænke på, hvad der vil ske med Kvik, når vi kommer til Miami,« sagde jeg, da vi nærmede os De forenede Stater.

»Hvad mener du? Jeg er sikker på, at de vil behandle den pænt.« Min mand lod til at være fuldstændig tryk.

»Ja, det ved jeg godt, men de vil nok sætte den i karantæne i flere uger.«

»Ikke medmindre de finder ud af, at den er syg, og hvorfor skulle de det med alle de sundhedsattester, den har? De lader den sikkert gå lige igennem. Du ved da godt, at den er blevet vaccineret mod alt muligt.«

Uden for flyvepladsen i Miami vinkede venner et hjerteligt velkommen. Vi kom let gennem både immigrantkontrollen og tolden og sad så og ventede på, at dyrlægen skulle komme og undersøge Kvik. Des længere vi ventede, desto mere nervøs blev jeg.

»Så er vi her,« sagde jeg til Kvik. »Helt parate til at komme ind i De forenede Stater, og nu venter vi kun på dig.« Jeg fik fat i dens snor, og glad hoppede den ud af kurven og strakte benene.

Da dyrlægen omsider kom, hilste Kvik ham ved at slå kolbøtter og sætte sig op og vinke med forpoterne. Det var for, at den skulle gøre et godt indtryk; jeg havde sagt til den, at den skulle gøre det.

»Hej, lille vovse!« sagde han. »Nå, du kommer fra Sydamerika. Lad mig så se lidt på dig.« Han kiggede Kviks attester nøje igennem, mens jeg bare kunne tænke på karantænen.

»De er helt i orden!« sagde han og rakte papirerne tilbage til mig.

»I orden! Vil det sige, at vi kan tage den med os nu med det samme?« Det var ikke min mening at vise, at jeg var bekymret. Men jeg kunne dog ikke skjule det.

»Ja, hvorfor ikke?« sagde han. »Det er en frisk og sund hund.« Han klappede Kvik og sagde til den: »Er du ikke også det, lille vovse?«

Det var vel nok en flink dyrlæge. Han ville sikkert aldrig få at vide, hvor glad han havde gjort os.

»Det er vel nok en dejlig hund, De har!« sagde han, idet han forlod os.

Kvik så op på ham og logrede med halen. Den var selvfølgelig ikke klar over, at den var kommet til De forenede Stater, og var vel også ligeglad, så længe den var hos sine ejere. Men det var alligevel, som mærkede den, at der var sket den noget helt vidunderligt.

Det varede heller ikke længe, før Kvik skaffede Gud venner i Staterne, og så længe den levede, blev den ved med at være en missionshund.